

[Margrete Auken]

skulle køre over Storebælt. Det bliver simpelt hen for dyrt.

Vi har set Vesttyskland sige nej til at modernisere banen fra Hamburg til Padborg, for de regner da ikke med, at de skal til at sende dyrt gods op over Storebælt. Her vil jeg gerne spørge: Hvor bliver alle jyderne af i dette her? Det er nok, at vi i forvejen har en trafikminister, som glemmer at bygge veje oppe, hvor han bor selv, for at lave en vej til ingen biler på Storebælt, men hvor bliver alle jyderne af i hele dette spil? Mener de, at lykken er at have al godstransport på landevejene? Hvis de ser på, hvordan kortene ser ud i øjeblikket, viser det sig, at al godstransport kommer til at gå på vejtransporter, og at kun sådan noget meget fjerderangs kan komme til at køre på jernbaner. For vi får ikke det moderne jernbanesystem igennem Danmark. Vi sjællændere får det måske over Femer Bælt. Men det kommer ikke til hr. Svend Heiselberg, det kommer ikke til hr. Sønderby, og det kommer ikke til de andre jyder. De får lov til at have deres motorveje til de store, tunge lastbiler. Jeg ved også, at de er helt vilde med veje og biler og sådan noget, men jeg er ikke sikker på, at de sådan mere bløde mennesker i de områder, hvor de er valgt, vil dele deres entusiasme med hensyn til at få al godstransport på vejene.

Det er faktisk en meget alvorlig sag med den motorvej, for den ødelægger vores muligheder for at lave en bæredygtig politik. Og jeg synes, det er alarmerende, at vi ikke kan komme bedre i gang med det her, og at det ikke bliver taget mere alvorligt.

Dorte Bennedsen (S):

I den ordveksling, der fandt sted efter den radikale ordførers indlæg, sagde fru Marianne Jelved, at miljølovspakken er sendt til høring, fordi vi gerne vil have gode råd. Det lyder jo overordentlig fornuftigt og rigtigt. Og det var da også fornuftigt og rigtigt, da ministeren sidste efterår startede en debat om sammenhængen og indholdet i vores miljølovgivning netop for at få gode råd.

Det var faktisk en rigtig tanke at give brugerne af loven – det er industrien, det er landbruget, det er de grønne organisationer, og det er borgerne – mulighed for at komme frem med deres erfaringer og synspunkter.

Men hermed holder fornuften øjensynlig også op. Det første spørgsmål, man må stille sig, er, om ministeren overhovedet mente det alvorligt med den debat, hun selv satte i gang. For hensigten med at bruge tid og kræfter på en debat må vel være, at man agter seriøst at lytte til de synspunkter, der bringes frem i debatten. Men nærlæsning af forslagene afslører, at de stort set er identiske med ministerens første udspil sidste efterår. Med andre ord: Debatten sidste vinter og sidste forår har været skønne spildte kræfter for dem, der engagerede sig i den.

Det næste spørgsmål, man må stille, er: Er det virkelig en radikal minister, der er ansvarlig for disse forslag? Stammer de virkelig fra det radikale parti, som i hele dette århundrede har gjort sig til fortalere for en styrkelse af demokratiet og for en styrkelse af den folkelige indflydelse? Allerede i den eksisterende miljølovgivning er der tillagt ministeren megen magt gennem bemyndigelser, men de nye forslag foreslår ikke desto mindre denne magt væsentligt forstærket. Der er tale om en overordentlig stærk centralisering.

Forslagene er i hidtil uset grad udtryk for, at ministeren ønsker udstedt en blankocheck, som hun kan udfylde uden indblanding fra folkelige bevægelser, organisationer eller for den sags skyld Folketinget.

I dansk folkestyre har det været en af grundpillerne, at borgerne har ret til at få efterprøvet rigtigheden af afgørelser truffet af offentlige myndigheder. Retten til at anke har været et væsentligt led i den enkelte borgers retssikkerhed.

Men det skal indrømmes, at vi nok gennem årene har fået opbygget et ankesystem, der er blevet for bureaukratisk og for tidkrævende, og som frem for alt kunne misbruges af f.eks. virksomheder, der ikke ønskede at opfylde krav om, at de ikke måtte forurene. Derfor har Socialdemokratiet også gennem årene et par gange fremsat forslag, der både forenkledede klagesystemet og sikrede den enkeltes ret til at klage, samtidig med at man undgik et urimeligt misbrug af systemet. Men der har aldrig kunnet skabes flertal for en revision af klagesystemet, bl.a. fordi den radikale ordfører, som dengang hed Lone Dybkjær, ikke ville være med til at revidere systemet.